

Folketingets Finansudvalg
Christiansborg

14. april 2021

Svar på Finansudvalgets spørgsmål nr. 231 (Alm. del) af 17. marts 2021 stillet efter ønske fra Rune Lund (EL)

Spørgsmål

Det fremgår af svar på FIU alm del-spørgsmål 145, at ”Uanset at en skattestigning eller regulatorisk byrde vedrører en afgrænset sektor, forudsættes byrden nedvæltet i det generelle lønniveau (og altså ikke kun i lønningerne for ansatte i den omfattede sektor). Når produktiviteten og dermed lønningerne påvirkes negativt i én sektor, vil arbejdstagere søge mod andre sektorer, hvor lønningerne efterfølgende presses ned. På den måde vil der ske en udligning af lønniveauerne (for en given type arbejdskraft) på tværs af sektorer.” Vil ministeren redegøre for, hvilken empiri, der understøtter, at en skattestigning eller regulatorisk byrde i en afgrænset sektor nedvæltes for alle lønmodtagere, idet arbejdstagere søger mod andre sektorer, øger udbuddet af arbejdskraft og dermed sænker lønningerne i alle sektorer? Vil ministeren tillige redegøre for, hvor mange ansatte i den finansielle sektor, man antager forlader finanssektoren ved en banksskat, og fordele disse frafaldne ansatte ud på de øvrige sektorer? Ministeren bedes her redegøre for, om der kan være uddannelsesmæssige barrierer eller præferencemæssige barrierer, f.eks. hvor realistisk det er, at en ansat i finanssektoren får nyt arbejde som slagteriarbejder eller kemiingeniør. Vil ministeren sluttelig redegøre for, hvor mange nytilkomne lønmodtagere, der skal til i de øvrige sektorer, for at der er tale om et tilstrækkeligt øget arbejdsudbud til at presse lønniveauet ned i den pågældende sektor?

Svar

Finansministeriet har ikke skønnet over, hvor mange ansatte i den finansielle sektor, der evt. vil forlade finanssektoren som følge af indførelsen af et tillæg til selskabsskatten for den finansielle sektor.

Beskæftigelsen er på sigt bestemt af arbejdsudbuddet og strukturerne på arbejdsmarkedet. Det er både empirisk og teoretisk velfunderet, at ændret arbejdsudbud på sigt vil resultere i en omtrent tilsvarende ændring af beskæftigelsen. De konkrete erfaringer fra tidligere danske reformer peger på, at tilpasningen af efterspørgslen til øget arbejdsudbud kan ske relativt hurtigt – typisk i løbet af 4-5 år.¹

---

¹ Se fx Finansministeriet, Finansredegørelse 2014, kapitel 5.

Med venlig hilsen

Nicolai Wammen
Finansminister